

[Udenrigsministeren]

et Østersøamarbejde. Til det vil jeg bare sige, at det fremgår helt klart af den skitse til opbygningen af et Østersøråd, som jeg har gennemgået her, at der ikke skulle opstå den slags kompetenceproblemer, og vi vil i givet fald også have nær kontakt med Kommissionen for at undgå, at noget sådant sker. Det er helt naturligt at stille et sådant krav.

Fru Ebba Strange spørger, hvorledes samarbejdet forholder sig til Østersøkonventionen. Jeg går ud fra, at vi her taler om Østersøkonventionen vedrørende miljøbeskyttelse, og her lægger vi udtrykkelig op til, at der også skal være tale om samlinger i et Østersøråd af ressortministre. Netop på miljøområdet vil det være helt naturligt at sikre en koordineret indsats i kraft af strukturen til det Østersøråd, som vi formentlig snart vil gennemføre.

Så er jeg meget glad for, at fru Ebba Strange mindede om, at SF så sent som for et år siden kom med et tilsvarende forslag, for det betyder, at jeg kan trække mig et skridt tilbage og overlade diskussionen om ophavsret – hvem der først fandt på udtrykket – til Socialdemokratiet og SF. I mellemtiden kan jeg så gennemføre Østersørådet, og det vil ske til marts 1992.

Ole Espersen (S):

Vi kan selvfølgelig kun sige tak til ministeren og tilføje, at det glæder vi os til.

Jeg vil gerne sige, at når jeg nævnte problemerne i forbindelse med levering af hjælp til det tidligere Sovjetunionen, var det bl.a. på baggrund af, at EF-Kommissionen jo af naturlige grunde har haft vanskeligheder med at finde samarbejdspartnere eller myndigheder i det Sovjetunionen, som kunne sikre den praktiske fremførelse af hjælpen osv. Og min betragtning var den, at havde nu SF været så heldige at få deres forslag fra den 22. november 1990 til behandling, havde vi haft et Østersøråd med repræsentation for f.eks. Rusland. Havde man kendt hinanden dér, var det måske muligt, at det var gået hurtigere. Jeg erkender fuldstændig vanskelighederne, og vi er meget, meget glade over, at der nu sættes særdeles effektivt ind for virkelig at få hjælpen frem.

Det eneste, jeg siger, er blot, at jeg synes, erfaringen i højere og højere grad taler for, at der også er et praktisk behov for et Østersøråd, og derfor er vi naturligvis særdeles glade for, at

det kommer allerede i marts 1992, efter det, ministeren siger her.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Fjerde næstformand (Kirsten Jacobsen):

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Udenrigsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 136:

Forslag til lov om ændring af lov om offentlig sygesikring. (Rejsesygesikring).

Af sundhedsministeren (Ester Larsen).
(Fremsat 4/12 91).

Lovforslaget sættes til forhandling.

*Forhandling***Lone Møller (S):**

Om få dage har vi formentlig finansloven for 1992 i hus, og derfor ønsker ministeren med dette forslag at gennemføre begrænsninger på rejsesygesikring med virkning fra finansåret 1993. Det er jo fint nok at tænke på det allerede nu, men det kan undre lidt, at ministeren forventer, at forslaget kan færdigbehandles på få dage og træde i kraft den 1. januar 1992.

Regeringen ønsker, at besparelserne gennemføres ved at ophæve reglerne om dækning af udgifter til hjemtransport, uden at det på nogen måde fremgår, hvor stort et provenu ændringen vil medføre. Det fremgår af forslaget, at udgifterne til den offentlige rejsesygesikringsordning i 1990 udgjorde ca. 64 mio. kr., og det kunne være rart at få oplyst, hvor stor en del af dette beløb der blev brugt på hjemtransport. Det fremgår imidlertid ikke af forslaget, og det fremgår heller ikke, hvilke konsekvenser afskaffelsen vil medføre. Kunne man ikke forestille sig, at hvis man afskaffede hjem-